

Education on the Dalton Plan

Helen Parkhurst

Leonon
Progressive Education

Voorwoord

Dalton doe je niet, dalton ben je. Dalton drijft je en vormt je. Het zit in je hart. Het is een way of life. Dalton is geen systeem dat je toepast, maar een houding die je belichaamt — een manier van kijken naar mens en wereld, geworteld in vertrouwen.

Toen Helen Parkhurst in 1922 *Education on the Dalton Plan* publiceerde, stond het onderwijs -eigenlijk de gehele samenleving- op een kantelpunt. De wereld veranderde snel, en de school moest mee. Parkhurst zag dat leren alleen betekenisvol wordt wanneer leerlingen verantwoordelijkheid krijgen voor hun eigen groei, wanneer vrijheid en structuur elkaar in evenwicht houden, en wanneer samenwerking de kern vormt van een gemeenschap die samen leert.

Meer dan een eeuw later herkennen wij opnieuw die zoektocht naar richting. Ook onze tijd vraagt om herbezinning: wat betekent leren in een wereld die voortdurend beweegt, waarin zekerheden verschuiven en verbondenheid soms ver te zoeken lijkt? In dat spanningsveld klinkt Parkhursts stem nog altijd verrassend helder. Haar ideeën over eigenaarschap, vrijheid en samen leren, raken aan vragen die ook nu ons onderwijs en onze samenleving bezighouden.

Deze heruitgave biedt de kans om *Education on the Dalton Plan* opnieuw te ontdekken — niet alleen als historisch document, maar als levend gedachtegoed dat nog altijd inspireert. Voor leraren en onderzoekers vormt het een uitnodiging om stil te staan bij de kern van wat wij doen: kinderen begeleiden in het worden van zelfstandige, betrokken mensen zonder vrees en met lef. Parkhurst nodigt ons uit om het vertrouwen in die

ontwikkeling te blijven koesteren, en om telkens opnieuw te zoeken naar de balans tussen leiden en loslaten.

Vooruitlopend op het 100-jarig bestaan van de Nederlandse Dalton Vereniging in 2031 is het geweldig dat met deze uitgave de woorden van Parkhurst opnieuw kunnen klinken. Moge dit boek aanzetten tot gesprek, tot herwaardering, en tot hernieuwde inspiratie. Want, een eeuw later, blijft haar overtuiging ons raken en blijft haar pedagogische blik een waardevol gereedschap in een wederom snel veranderende wereld.

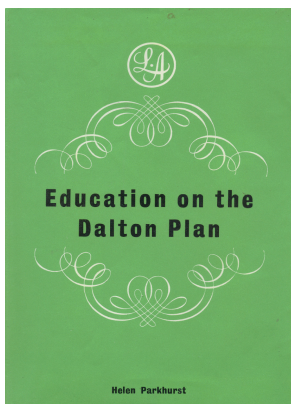
Elvira van den Hoek

Voorzitter Nederlandse Dalton Vereniging

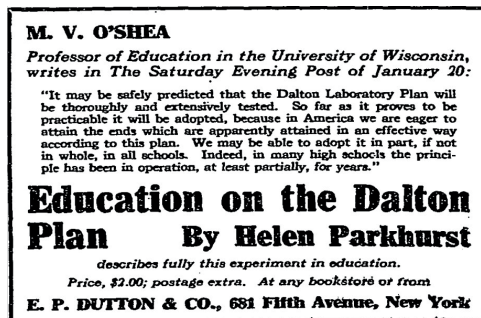
Inleiding

René Berends, 2025

Het is altijd goed te beseffen waar je vandaan komt en die 'roots' ook te koesteren. *'Herinneren waar je vandaan komt, maakt deel uit van waar je naartoe gaat.'* Deze uitspraak - aan Anthony Burgess toegeschreven - geeft de bedoeling weer waarom we, meer dan honderd jaar na het verschijnen van de eerste druk, tot een nieuwe uitgave komen van *Education on the Dalton Plan*. In dit boek verwoordt Helen Parkhurst (1886-1973) de grondprincipes van haar onderwijspedagogische gedachtegoed, het Dalton Laboratory Plan. De Nederlandse Dalton Vereniging (NDV) beoogt met deze uitgave 'back to the future' te gaan. Als we beter de eigen 'roots' bestuderen, kunnen we beter vorm geven aan de toekomst van ons daltononderwijs.

Cover *Education on the Dalton Plan* (1922)

Krantenadvertentie voor het boek (1922)

We willen in ons daltononderwijs ‘het goede’ goed doen. Daarbij kunnen moderne wetenschappelijke inzichten ons helpen om ons onderwijs ‘goed’ te geven, dat wil zeggen om effectief en efficiënt te zijn. Maar om ‘het goede’ te doen, moeten we ons bewust zijn van de pedagogische en filosofische waardenoriëntatie van waaruit we werken. Daarvoor is het blijvend onderzoeken van en reflecteren op de eigen daltonvisie gewenst en is het steeds weer de opdracht om de vraag te beantwoorden: wat is eigenlijk de bedoeling van daltononderwijs?

Kennis nemen van Parkhursts gedachtegoed doen we tegenwoordig vooral met secundaire bronnen. Dat heeft er vooral mee te maken dat Parkhursts eigen boek slecht verkrijgbaar is. Er zijn weliswaar gedigitaliseerde exemplaren online beschikbaar, maar de laatste reprint van het boek stamt uit 1994, toen Parkhursts eigen school in New York een reprint uitgaf bij haar 75-jarig bestaan. Na heel wat zoekwerk en geluk en voor een flinke prijs is een origineel wellicht nog bij een antiquariaat verkrijgbaar, maar als we Parkhursts eigen teksten willen bestuderen, dan moet dat boek toch makkelijker verkrijgbaar zijn. Een modern, fysiek exemplaar van het boek is te prefereren en – zeg nou zelf – *Education on the Dalton Plan* zou toch in elke daltonschool op de boekenplank moeten staan.

Vormgeving

De vormgeving van deze heruitgave is klassiek gehouden, om zo dicht mogelijk bij het origineel te blijven. Daarom zijn aanvullende foto's ook in twee aparte fotokaternen opgenomen, zoals dat bij oudere boeken vaak gebruikelijk was.

Het oorspronkelijke boek is met de hand gezet en de wijze waarop het boek vormgegeven en opgezet is, doet wat chaotisch aan. Het is lastig om overzicht over de tekst te krijgen en te behouden. Dat komt mede door de vele voorbeelden van

‘assignments’, die op verschillende plekken in hoofdstukken, maar ook in bijlagen van het boek opgenomen zijn. En met name die ‘assignments’ zijn qua vormgeving niet geüniformeerd. We hebben bij deze uitgave dan ook nagedacht over hoe we het boek beter zouden kunnen indelen en toegankelijker zouden kunnen maken, zonder daarbij het karakter van het origineel geweld aan te doen.

Besloten is om de heruitgave te voorzien van een inleiding. Voor het bestuderen van de oorspronkelijke teksten is het waardevol om te weten hoe *Education on the Dalton Plan* geplaatst kan worden in de ontwikkeling van Parkhursts gehele gedachtegoed. Naar ons idee moet ‘het’ Dalton Plan namelijk niet al te eenzijdig opgehangen worden aan het enige boek dat Parkhurst over haar onderwijsvisie schreef. Daar is een aantal redenen voor te geven.

Uit bestudering van andere bronnen over Parkhursts eigen praktijk uit dezelfde tijd, zoals het boek van Evelyn Dewey (1922) en een artikel van Jackman (1920), is op te maken dat Parkhurst in *Education on the Dalton Plan* niet volledig is. Met andere woorden, er is meer over haar praktijk te vertellen dan ze zelf in haar eigen boek doet.

Parkhurst schreef *Education on the Dalton Plan* in 1922. Daarna is ze nog 20 jaar directeur van de New York Dalton School geweest. In die tijd heeft ze haar eigen concept doorontwikkeld. De verspreiding van het Dalton Plan over de wereld vond weliswaar vooral plaats op basis van wat Parkhurst in 1922 schreef, maar we moeten in ogenschouw nemen dat ze haar gedachtegoed daarna doorontwikkelde.

En zelfs de tijd na 1942 – het jaar waarin ze afscheid nam als directeur van haar school – is voor het kennisnemen van

haar gehele gedachtegoed van belang. In die tijd ontwikkelt Parkhurst zich als spraakmakend pedagoge, die zelfs op radio en televisie gesprekken met kinderen voerde en over pedagogie sprak. Haar gehele leven – de tijd als directeur op school én de tijd nadien – stond in het teken van het kind. Parkhurst wilde kinderen een stem geven in hun eigen leven en in het eigen leren en in het onderwijs dat daarvoor ingericht moest worden.

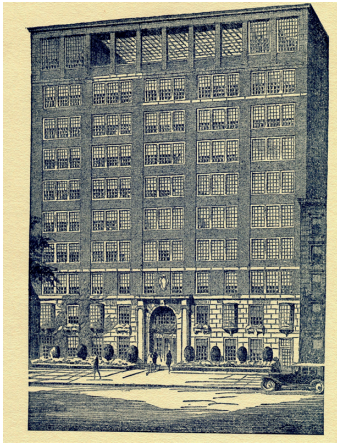
In deze inleiding wordt daarom een overzicht gegeven van het ontstaan van *Education on the Dalton Plan*, van de rol die het boek speelde bij de verspreiding van het daltononderwijs over de wereld, maar wordt ook de plaats beschreven die het boek inneemt in de ontwikkeling van het gedachtegoed van Parkhurst, gedurende haar hele leven.

Behoefte aan aanvullende informatie

Na een aantal jaren waarin Helen Parkhurst zich volledig overgaf aan Maria Montessori en het montessorigedachtegoed en ze Montessori vertegenwoordigde in de Verenigde Staten, besluit Parkhurst in 1919 haar eigen experimentele praktijk weer op te pakken. Dat doet ze in de voormalige montessoridemonstratieschool in New York, die ze al snel de naam meegeeft: Children's University School. Hier brengt ze haar eigen ideeën weer in praktijk, die wij hebben leren kennen als het Dalton Plan. Als ze de naam van de school vervolgens wijzigt in de Dalton School, eert ze daarmee een vriendin en financier – Miss Josephine B. Crane –, die uit het plaatsje Dalton (Massachusetts) afkomstig was. In die tijd was het overigens gebruikelijk om onderwijsvernieuwendes impulsen te vernoemen naar de plaats waar die ideeën ontstonden. Zo kende Amerika naast het Dalton Plan, bijvoorbeeld ook het St. Louis Plan, Elizabeth Plan, Santa Barbara Plan, Cambridge Plan, Le Mans Plan, Winnetka Plan, Portland Plan, North Denver Plan, Newton Plan, Pueblo Plan en het Batavia Plan.

In de jaren dat Parkhurst toegewijd is aan Montessori, speelt overigens altijd ook de wens door haar hoofd om een eigen school te stichten. In een brief aan Montessori schrijft ze op 31 maart 1916: *'Not long ago I spoke to some of our older teachers. I told them how I longed to have a school and a few children of my own to work with, so that I might not only satisfy my own energies, but realize and demonstrate the inner truths that I feel.'* (Parkhurst 1916, geciteerd in Lager, 1983, p. 122).

De wens om een eigen school te hebben, gaat in 1919 in vervulling. De hype van het montessorionderwijs is dan voorbij. Montessorionderwijs verdwijnt in Amerika zelfs een tijd geheel, om pas in de jaren 50 opnieuw geïntroduceerd te worden.

De New York Dalton School

Parkhursts werkkamer

De school van Parkhurst is nog amper opgestart als het experiment al volop de aandacht krijgt, ook van internationale gasten. In 1920 bezoeken montessorianen uit Groot-Brittannië – Annie Saunderson en Belle Rennie – de school. Zij zijn op zoek naar manieren om het zelfstandig leren dat Montessori mogelijk

maakt voor leerlingen van 2 ½ tot 6 jaar voort te zetten voor oudere kinderen. Rennie raakt enthousiast over Parkhursts aanpak, waar ze in het werken met taken een oplossing ziet voor haar probleem. Terug in Engeland publiceert Rennie vervolgens over Parkhursts school in het *Educational Supplement* van de *Times*, waarna ze letterlijk postzakken vol brieven krijgt met aanvragen voor meer informatie (Rennie, 1920^{a+b}).

Amper een paar weken later, start Rosa Bassett, hoofd van de Streatham County Secondary School in Londen, een eigen experiment. Dat doet ze vanaf mei 1920 met de oudste leerlingen, die dan nog een paar maanden op school te gaan hebben. Het experiment is zo succesvol, dat Bassett besluit het schooljaar daarop (1920-'21) het experiment uit te breiden naar de hele school.

Van 18 tot en met 20 juli 1921 houdt Bassett in Streatham een aantal open dagen. Meer dan 2.000 kwekelingen, leerkrachten, hoofden van scholen, inspecteurs en leden van 'school boards' bezoeken dan de vaklokalen in de school. Leerlingen en stafleden worden bevraagd over de details van het Plan. De wegen naar Streatham kunnen de toevloed aan belangstellenden niet aan en raken geblokkeerd. Op de tweede dag is Parkhurst zelf aanwezig om vragen te beantwoorden.

Het voorbeeld van de Streatham County Secondary School wordt daarna gevolgd, eerst door tientallen, maar al snel door honderden scholen in Groot-Brittannië. Dalton voorziet in een breed ervaren behoefte op de Britse scholen om onder meer het 'lock step teaching' te doorbreken, Men wil leerlingen meer zelfstandigheid en zelfverantwoordelijkheid bijbrengen en ze met meer vrijheid en onderlinge samenwerking laten werken.

Die plotselinge groei in belangstelling en het starten van enkele honderden experimenten, maakt het begrijpelijk, dat er een snelgroeiende belangstelling is voor aanvullende informatie op papier.

A book on this whole plan

Als Parkhurst in 1915 voor Montessori op de wereldtentoonstelling in San Francisco een experimentele 'casa dei bambini' inricht en daar tijdens de tentoonstelling leiding aan geeft, komt ze in contact met prof. Burk, die in vervoering raakt over de kwaliteit van lesgeven van Parkhurst. Parkhurst zal nadien uitvoerig met Burk blijven corresponderen. In een brief aan hem van 8 maart 1916 spreekt ze over haar eigen onderwijsidealen (Parkhurst, 1916, geciteerd in Lager, 1983, p. 134). Ze schrijft letterlijk: *'I could easily write a book on this whole plan.'*

Dat boek wordt het in de zomer van 1922 gepubliceerde boek *Education on the Dalton Plan*. Het boek wordt in het laatste van een serie van zes artikelen dat ze publiceert in het *Educational Supplement* van de *Times* en dat aan het boek voorafgaat, aangekondigd.

Een handboek voor leraren

In de aankondiging van het boek noemt Parkhurst het een handboek voor leraren. Daarin heeft ze gelijk; het is een goede typering. Het biedt belangstellenden handvatten om met eigen daltonexperimenten te beginnen. Parkhurst beschrijft haar praktijk, geeft voorbeelden van 'assignments' en haalt slechts enkele wetenschappers aan die als argumentering en verantwoording voor of onderbouwing van die praktijk kunnen dienen. Was ze bijvoorbeeld dieper ingegaan op het gedachtegoed van Edgar James Swift, wiens boek *Mind in the Making* ze zegt te bewonderen, dan had een meer wetenschappelijker onderbouwing wel tot de mogelijkheden

behoort. Maar Parkhurst is een pragmaticus en praktijkmens en haar Dalton Plan is in haar praktijk ontstaan.

Een nuancering van het bovenstaande is echter wel op zijn plaats. Er zijn in *Education on the Dalton Plan* zeker ook antwoorden te vinden op de 'waartoe'-vragen van haar Dalton Plan.

Haastklus

Als Parkhurst in 1916 over haar ideeën zegt: 'I could easily write a book on this whole plan', dan blijkt dat – als het erop aankomt – toch niet zo 'easily' te zijn. *Education on the Dalton Plan* heeft veel van een haastklus. Het boek komt met stoom en kokend water tot stand! Het ijzer moet immers gesmeed worden als het heet is! Parkhurst was in 1921 'booming'. Op honderden scholen in Groot-Brittannië willen leraren aan de slag. De behoefte aan aanvullende informatie is groot.

Vergelijking van publicaties

Het is een interessante exercitie de publicatie van Parkhurst te vergelijken met dat wat de tijdgenoten Evelyn Dewey (1922) en Ernest Jackman (1920) over haar praktijk schrijven. Dan zijn er wat hiaten te constateren in Parkhursts eigen beschrijving van haar schoolpraktijk.

Nog voordat Parkhurst zelf over haar Dalton Plan in boekvorm publiceert, verschijnt al in januari 1922 een monografie over het daltononderwijs van de hand van Evelyn Dewey: *The Dalton Laboratory Plan*. Evelyn Dewey, de dochter van de beroemde professor John Dewey, bezoekt voor haar boek niet alleen Parkhursts school in New York, maar ook de high school van 'principal' Ernest Jackman in Dalton (Mass.) en de school van Rosa Bassett in Streatham (Londen). Ze observeert het onderwijs op de scholen uitgebreid en bevraagt de leraren, met uitgebreide praktijkbeschrijvingen van het onderwijs tot

Education on the Dalton Plan

By Helen Parkhurst

Education Director, Children's University School

With an introduction by

T. P. Nunn, M.A., D.Sc.

Professor of education, University of London and head of
Londen Day Training College, University of London

Contributions by

Rosa Bassett, M.B.E., B.A.

And John Eades

New York
E.P. Dutton & Company
681 Fifth Avenue

Copyright, 1922
By E.P. Dutton & Company

All Rights Reserved

Printed in the United States of America

Affectionately dedicated to

**Mrs. W. Murray Crane, Mrs. Anne A. Saunderson
and Miss Belle Rennie,
whose generous assistance and encouragement have made
it possible to present the Dalton Laboratory Plan to the
educational world.**

'There is a sort of mysterious upheaval of mankind in the way new things spring up, which commands our awe. At a given hour, anything wanted by the race makes its appearance simultaneously from so many quarters, that the title of a single individual to discovery is always contested and seems clearly to belong to God manifested through man.'

Edward Sequin.

Foreword

I wish to take this opportunity of expressing my gratitude for the unfailing sympathy and support accorded to me and my work by the Parents' Committee, and the Faculty of the Children's University School; by Ernest Jackman, Principal of the Dalton High School; to Dr. M.V. O'Shea of Wisconsin University; to Miss Helen Hutchins Weist, who has assisted me in England and America; and to Mr. John Macrae, Vice President of E.P. Dutton & Co., whose interest and foresight brought out Miss Evelyn Dewey's book on the Dalton Laboratory Plan, giving to the educational public the first literature on the Dalton Plan.

Among those to whom I am indebted in England for advice and encouragement are Sir Michael Sadler, Mr. Edmond Helmes, Dr. C.W. Kimmins, and Professor T.P. Nunn, who has kindly contributed the introduction to this book.

My thanks are also due to Miss Rosa Bassett who was the first to introduce the plan in the largest girls' secondary school in London, and to Mr. John Eades, head master of a large boys' school in Leeds, who have contributed valuable accounts of experiments with the Dalton Laboratory Plan.

Helen Parkhurst

Children's University School.

June, 1922

Contents

Introduction

By T.P. Nunn, M.A., D.Sc., Professor, Department of Education, University of London and Head of London Day Training College, University of London..... x

Chapter

I. The Inception of the Dalton Laboratory Plan..... 3

II. The Plan in Principle..... 16

III. The Plan in Practice 29

IV. Its Application – A Concrete Example 46

V. Assignments – How to Make Them..... 56

VI. Sample Assignments 68

VII. The Graph Method of Recording Progress 130

VIII. Teaching and Learning 144

IX. A Year's Experiment in an English Secondary School. By Rosa Bassett, M.B.E., M.A., Head Mistress, The County Secondary School for Girls, Streatham..... 165

X. The Dalton Plan for Elementary Schools. By John Eades, Head Master, Kirkstall Road School, Leeds..... 182

Appendix

I.	Assignments Which Have Been Used in British Elementary Schools	214
II.	Assignments Which Have Been Used in the County Secondary School, Streatham	243
III.	Some Opinions of British Elementary Head Mistresses and Children on the Dalton Plan	263

Introduction

Teaching and learning are correlative occupations which have been carried on since the beginnings of human society. In this book Miss Helen Parkhurst inquires how they may best be adjusted to one another, and offers a definite answer to the question.

To many persons, teachers as well as laymen, both inquiry and answer may seem, at this time of day, to be superfluous. Does not everyone know well enough what it is to be taught and to learn? And is not discussion of so simple a matter bound to prove one of those exercises in word-spinning which delight pedants and cranks, but are a cause of just irritation to sensible people? To these objections it is enough to reply that the matter cannot be so simple, for it is one upon which wide and important differences of opinion have existed, and still exist. A fresh debate, conducted in the practical spirit which inspires the following pages, must therefore be useful, if it does no more than challenge us to re-examine accepted ideas and reassure ourselves of their soundness. In education, as in all the arts of life, a certain 'scepticism of the instrument' (as Mr. Wells has called it) is constantly needed if progress is not to end in the stagnation of routine.

The central question about teaching and learning may be put thus: What is the proper distribution of initiative and responsibility between teacher and taught? The answer to be given obviously depends upon the pupil's natural attitude towards learning, his insight (conscious or unconscious) into his own needs, and the strength of his will to satisfy them. Upon these points very pessimistic views once prevailed. A boy, it was held, cannot possibly know what is good for

him, and having crept, like a snail, unwillingly to school, will learn there only what he is made to learn. Initiative and responsibility belong, then, almost wholly to his teachers. It is for them to decide not only what shall be taught, but also how and when it shall be learnt; the boy's share in the business is simply to perform his task – or, failing that, to pay the penalty attached to laziness, stupidity, or contumacy. This theory does not actually deny that boys and girls have natural interests and are keen to pursue them, but it regards them as the foe, rather than the friend, of the schoolmaster. 'Go and see what Budge and Tod are doing, and tell them not to' expresses its general attitude towards the initiative of youth. As regards school learning, its working hypothesis is the idea that the child's mind is a wax tablet scraped clean to receive such characters as the teacher may choose to impress on it, or (as Dickens' Mr. M'Choakumchild thought) an empty vessel to be filled at his discretion with 'imperial gallons of fact'.

In its cruder forms this view will hardly be found now in any responsible quarter. Even Mr. Bernard Shaw, who thinks so poorly of schools, does not deny that boys and girls are often far happier in them than outside. And there is no doubt that they are happier and spend their schooldays more profitably than they used to do because the modern schoolmaster has, so to speak, recognized their natural activities officially, and allows them to be to some extent partners in the management of their own lives – in short, because Mr. M'Choakumchild is definitely dead. Nevertheless, it is possible for a cynic to maintain that his soul goes marching on and will continue to do so while two institutions stand which, taken together, express the essence of his educational philosophy.

Those institutions are the customary school time-table and the customary system of class instruction. For the time-table

originated in the assumption that the teacher should dictate what his pupils are to do at every hour of their school lives, and the class-system in the belief that he may ignore the varied modes and rates of movement which distinguish one mind from another, and may treat five and twenty minds (or a hundred) as if they were one.

Now it may be said in defence that an institution may be very valuable, even though its origin be disreputable; that 'whate'er is best administered is best'; and that, as a matter of fact, an immense amount of good work is done in schools where no alternative to the class method has ever been thought of. These things are doubtless true. The old machinery has been captured by a new spirit; but the very competence and humanity with which it is now handled have led many observers to 'scepticism of the instrument' – have led them, that is, to doubt whether the class-method has not pressed far beyond its limits of usefulness, and whether it should not be supplemented, if not wholly replaced, by another.

Some time ago the writer of these lines expressed such doubts in a passage which – since it looks beyond the disease to a possible remedy – he may be allowed to quote:

¹You all know how a familiar word, persistently stared at suddenly becomes almost alarmingly strange and meaningless – how (as William James said) it seems to glare back from the page with no speculation in its eyes. You will have something like the same uncanny experience if you watch the operation of a school time-table after rigorously clearing your mind of its familiar associations. From 10.15 to 11.00 twenty-five souls are

¹ From a Presidential Address to the Mathematical Association.
Printed in the *Mathematical Gazette* for March, 1918.

simultaneously engrossed in the theory of quadratic equations; at the very stroke of the hour their interest in this subject suddenly expires, and they all demand exercise in French phonetics! Like the agreement of actors on the stage, 'their unanimity is wonderful' – but also, when one comes to think of it, ludicrously artificial. Can we devise no way of conducting our business that would bring it into better accord with the natural ebb and flow of interest and activity? It may be that the specialist system, often a tireless complication of the present arrangements, would make a fluid organization perfectly feasible. There must still be, no doubt, certain fixed periods for collective work; but during the rest of the day each specialist's room might be a 'pupil room' in which boys or girls of all standing would work, singly or in groups, in independence of one another, and for variable lengths of time. It would, of course, be necessary to record each pupil's progress and to see that he followed a reasonable programme of studies, but I find no reason why in such matter's methods like those of the Caldecott Community should not be universalized.'

Years before these words were uttered the speaker, like numberless other teachers, had worked something like this plan with a group of senior pupils; and he had before his mind, of course, Professor Dewey's work and Miss Mason's, and especially the striking reforms in the education of young children inspired by Dr. Montessori. But he was quite unaware that what he put forward as a dream of the future was, while he spoke, an actual fact on the farther side of the Atlantic. It was left to Miss Belle Rennie to add to her many services to progress in education by bringing Miss Parkhurst's courageous and well-thought-out experiment to the notice of British teachers.

Miss Rennie's brief account of the 'Dalton Laboratory Plan' appeared in the Education Supplement of *The Times* in May, 1920, and her swollen post-bag began at once to show how

widely dissatisfaction with the class-method is spread and how many teachers are looking for a better instrument of instruction. One month later, a largescale repetition of the American experiment was initiated by Miss Rosa Bassett at the Streatham County Secondary School; in August the first vintage of her results were discussed at the Cardiff meeting of the British Association. Thereafter, interest grew so rapidly that, in July, 1921, when Miss Parkhurst came to England, accommodation could not be found for all who wished to hear her expound 'the plan' and when Miss Bassett opened the doors of her school to inquirers for three days the roads of Streatham were encumbered with over two thousand pilgrims!

Nothing need be said here about the plan itself, for Miss Parkhurst explains it with careful detail in the following chapters, and Miss Bassett has added an account of her experience in adapting it to the conditions of a large English secondary school. It is, however, permissible to one who has the honour of introducing the book to its public, to commend the scientific temper in which it is written. Miss Parkhurst has envisaged a definite problem of great practical importance: namely, how to secure from the vast volume of educational effort expended in schools a richer harvest of individual culture and efficiency. The 'Dalton Laboratory Plan' is her solution. No one recognizes more clearly than she that there are others, and that her own is not final, but is susceptible of useful modification and development. When Dr. Montessori's work became known in this country, the movement towards what is somewhat barbarously called 'auto-education' received a remarkable impulse. Everywhere reformers are now busy opening up and exploring new ways of conducting the ancient work of education. Some are 'wilder comrades', sworn to cut themselves off from the old tradition and everything that belongs to it. These may regard as a miserable compromise a

scheme which does not demand even the abolition of public examinations! But to no less adventurous spirits, who would hasten slowly and keep on firm ground, the 'Dalton Plan' offers a path of progress which may safely be taken by all who have the gifts of intelligence, devotion, and enterprise.

Boldness and originality are typical qualities of American education, and we may hope that the present close and happy association between an American teacher and the English men and women who are following her lead may also become typical. Typically American, too, is the generosity which has prompted Miss Parkhurst to assign her pecuniary interest in this book to a noble English institution - the Heritage Craft School for Crippled Children at Chailey. On all grounds we may wish good-speed to her enterprise.

T.P. Nunn

University of London,

April, 1922

Education on the Dalton Plan

Chapter I

The Inception of the Dalton Laboratory Plan

Among American thinkers Emerson was one of the first to realize and to point out that our educational system was a failure because the ideals upon which it had been founded had lost their meaning. 'We are students of words,' he wrote, 'we are shut up in schools and colleges and recitation rooms for ten or fifteen years and come out at last with a bag of wind, a memory of words, and do not know a thing.' In a recent interview Thomas Edison, whose only formal education consisted of 'some instruction from his mother' echoed this indictment. 'The possibilities for the development of the human brain are,' he said, 'almost infinite. But the important thing is not to make young children study the thing they don't like, for the moment school is not as interesting as play it is an injury. I don't know exactly at what age a child's mind atrophies, but it is somewhere between eleven and fourteen. If you make a child study things he doesn't care for, and keep this up until

he is fourteen, his brain will be impaired forever. Children naturally like to learn. They possess great curiosity but they must be interested in the subject. Our educational methods fail to do this. Change these methods, and many more 'freaks' will be produced. I am a 'freak' myself.'

Is it any wonder therefore that in the United States, where every man can be educated at the expense of his state, the percentage of failures in colleges and universities is said to be greater today than at any previous time in our history.

Formerly when the educational field was much narrower than it is now only a selected few went to college. They were the mental superiors in each family, chosen for their supposed fitness to enjoy the benefits of higher education. Thus, they were judged and labelled as superior specimens even before they were submitted to the educational process. As a result, they returned from college more or less as they went into it. Education was at that time considered a privilege and the educated became automatically a class apart, exempt from criticism. Their crystallized attitude, which school had only served to confirm, cut them off from the simpler men and women whose offspring they were. How could they have anything in common with the parental struggle and sacrifice which had made it possible for them to enjoy these advantages? They were, if anything, less able to share the common lot, having bartered their simplicity for a pedestal of intellectual passivity which rendered them useless to society at home or at large.

That was the United States of yesterday. Today the very meaning of education has changed. It is no longer regarded as an end in itself and for every single individual who set out in search of it in the past there are now fifty. So universal is the demand for education that the minority which remains indifferent to its

advantages has become negligible. With schools and colleges filled to overflowing educationalists are face to face with new problems, both spiritual and material. The demand is not only infinitely greater than ever before, but it is also a different kind of demand. In the old days the student went to school to get what the school had to offer him; now he goes to school to satisfy a definite need for self-development. He is no longer disposed to learn just what the teacher proposes to teach. The mould that has done for past generations of pupils will no longer do for him.

Unfortunately, the men and women who work by the old system and live by it are not only naturally interested in its preservation but they almost in-inevitably lose the power to judge of it impersonally. Their minds become encrusted like the system itself. And though there are many sincere and well-disposed persons among them they are apt to become, through devoting all their energies to the task of 'keeping up the old traditions', incapable of re-kindling the torch of truth. Such people continue to regard themselves as the consecrated leaders of youth - leaders whose authority cannot be disputed. They continue to judge the new and varied crowd of students by the same old standards. Nothing will induce them to scrap the outworn routine for a fresh and vital method made to fit a fresh and vital humanity.

More criticism of the educational system comes from the parents of pupils. On every side one hears the question asked: 'What has my daughter got out of her college training?' and again: 'How has the university fitted my son for the battle of life?' The answer of the schools that they provide 'experience' is only valid after a definition of what experience really is. The pioneers of the early days of American history were usually men who were quite uneducated in the academic sense of the

word. Experience was their only school. Their inborn talents alone enabled them to learn the supreme lesson of life. They were the survivors who fought and conquered. But what of those who fell in the battle and who might with the aid of some educational experiences have given a good account of themselves? To-day we cannot afford so high a proportion of derelicts. We have got to find some way of expanding and strengthening the natural talents of the average boy before he goes forth into the wide struggle for life and success. We have got to provide opportunities for the average girl to learn not only how to develop her intellect but also how to conduct herself as a unit of society.

In order to acquire these two kinds of experience while we are still immature beings a favourable environment is the first essential. On this point Edwin G. Conklin writes in an illuminating way in his book *Heredity and Environment*. According to this author 'Only that environment and training are good which lead to the development of good habits and traits or to the suppression of bad ones... In general, the best environment is one which avoids extremes, one which is neither too easy nor too hard, one which produces maximum efficiency of mind and body.'

'In education we are strangely blind to proper aims and methods. Any education is bad which leads to the formation of habits of idleness, carelessness, failure, instead of industry, thoroughness and success. Any religion or social institution is bad which leads to habits of pious make-believe, insincerity, slavish regard for authority and disregard for evidence, instead of habits of sincerity, open-mindedness and independence.'

These are the beacon lights towards which education should tend. By its works on the pupils, we shall know it. Has our

Colofon

Education on the Dalton Plan (1922) is een heruitgave van Leonon Progressive Education (LPE), een samenwerkingsverband tussen het lectoraat Vernieuwend Onderwijs van Saxion Hogeschool in Deventer, de Nederlandse Dalton Vereniging en Uitgeverij Leonon Media.

De redactie over deze heruitgave is in handen van René Berends (onderzoeker lectoraat Vernieuwend Onderwijs) met een voorwoord van Elvira van den Hoek (voorzitter Nederlandse Dalton Vereniging) en een hartelijke dank aan alle daltonexperts die bijgedragen hebben aan deze heruitgave.

December 2025

© Leonon Progressive Education

Redactie: René Berends

Grafisch ontwerp: Dagelyks Communicatie – Rebekka Mlinar

ISBN: 9789491480539

NUR: 841

BISAC: EDU046000

9 789491 480539 >